

Joan Carreras és l'encarregat d'interpretar al personatge d'aquest singular monòleg escrit i dirigit per Gabriel Calderón, una producció del Temporada Alta.

Una història de poder i ambicions teatrals

'Història d'un senglar (o alguna cosa de Ricard) arriba l'11 de febrer al Paranimf de la Universitat Jaume I

J. A.
 cuadernos@epmediterraneo.com
 CASTELLÓ

Història d'un senglar (o alguna cosa de Ricard). No és aquest un títol molt normal, prou enrevessat. Té un perquè, és clar. El director d'aquesta obra de teatre que arri-

ba l'11 de febrer al Paranimf de la Universitat Jaume I de Castelló, Gabriel Calderón, ho explica prou bé, encara que la seua resposta és una mica críptica. Diu així: «Posar títols sempre comporta la dificultat d'haver de presentar i de resumir al mateix temps. S'espera, se suposa, que el títol doni alguna in-

Joan Carreras interpreta aquesta peça teatral que ha escrit l'autor uruguaià Gabriel Calderón

formació útil sobre allò que es veurà. És la primera informació del contracte que l'espectador estableix amb l'espectacle, per això és normal pretendre que hi hagi certa veracitat en aquesta illusió, sense voler generar falses expectatives i alhora sense rebaixar el valor del conveni. Aquesta *Història d'un senglar* té també alguna cosa de Ricard III i aquesta *alguna cosa de Ricard* és també la història d'un animal. Un animal polític, un animal teatral, un animal humà».

Shakespeare, política, animals

teatrals i humans, el Ricard III... Estem davant d'una obra de prepotències i despropòsits, d'ambicions, de somnis i ànsies de poder. És realment així? Amb què es trobarà l'espectador?

L'actor i el personatge

Aquesta obra comença amb un actor que s'enfronta a tot un repertori: interpretar Ricard III, el monarca despietat de la tragèdia de William Shakespeare, un actor que porta tota la vida fent papers secundaris i pensa que mereix aquesta oportunitat.

Apareix la seua vanitat molt prompte, perquè aquest actor, aquest «etern secundari», considera que la resta de l'elenc de l'obra que per fi interpretarà no està a la seua altura i no li agrada res del que li proposa el director. És aquí, en aquest procés, durant la construcció del personatge, quan les afinitats entre l'actor i el monarca anglès de William Shakespeare comencen a aflorar. Tots dos són ambiciosos i intel·ligents.

Com Ricard III, Joan, el protagonista, no es conforma amb poc, té ànsia de poder i no està disposat a perdre el temps amb actors tous, hipersensibles o mediocres. A mesura que s'entrellacen les seues històries de vida, la relació entre l'actor, el personatge i l'espectador esdevé cada vegada més estreta, fins a quasi confondre's.

Ulls contemporanis

El dramaturg uruguaià Gabriel Calderón, qui també dirigeix l'obra, assenyalava que amb aquesta peça «es proposa una edició que conforma una equació en la qual els ulls contemporanis han de poder-hi operar o, com a mínim, sentir-se atrets i entusiasmats pel problema que plantegen els seus moviments». I parla d'entusiasme en referir-se al seu desig d'escriure aquesta obra que gira al voltant dels mecanismes de poder contemporanis, el desig i el ressentiment, i proposa una reflexió sobre els límits de l'ambició humana. =